

Phần 14

Chương 40

Lúc Thời Tiêu tỉnh lại, mặt trời đã lên cao, ánh mặt trời xuyên qua song cửa sổ có hoa văn băng rạn⁽¹⁾, chiếu vào lư hương thanh ngọc đặt trên bàn bên dưới cửa sổ.

Toan Nghê thú đặt trên đỉnh lư hương tỏa ra mùi xạ hương hoa lan thơm ngát, Thời Tiêu có chút hoảng hốt, lại tưởng rằng nàng đang ở trong khuê phòng trước đây, bàn dài dưới cửa sổ, trên bàn là Toan Nghê thú.

Nàng trước kia cũng có một lư hương như vậy, là Minh Chương tặng, vì sao tặng, ngược lại không nghĩ ra, Minh Chương thích tặng đồ cho nàng, chỉ cần nhìn thấy thích liền cho người đưa tới cho nàng, nhưng cũng không phải đều là vật quý giá, có cái thậm chí là đồ chơi tre trúc hàng sạp ngoài phố, nhưng lư hương này thì quý giá, Minh Chương nói là hấn trong lúc vô tình nhìn thấy, không tốn nhiều tiền, nói để nàng xông phòng cũng tốt.

Thời Tiêu trong lòng biết rõ lời này không thật, khối Thanh Ngọc lớn hiếm thấy như vậy, huống chi được chạm trổ rất tinh xảo, về sau nhà nàng cháy, đừng nói lư hương, cái gì cũng không giữ được, có lẽ đây cũng là thiên ý.

Nhưng đây là đâu, Thời Tiêu muốn ngồi dậy, mới phát hiện cả người như nhũn ra, đầu cũng có chút chóng mặt, khó khăn mới chống người ngồi dậy, vén chăn lên thấy quần áo trên người mình cũng thay đổi, lập tức bị dọa hết hồn, vừa muốn xuống đất, liền thấy màn trướng cửa bình phong bên kia khép lại, Diệp Trì đi đến, trong tay bưng một bát nóng bốc hơi. Thời Tiêu lập tức nhẹ nhàng thở ra, nhìn thấy hấn, ít nhất không phải rơi vào tay những người xấu kia.

Một đêm này của Diệp tiểu gia phải nói là băng hỏa kết hợp cũng không quá đáng, vốn nửa trước rất tốt, hấn và nàng dâu nhỏ bị vây ở đáy hồ, dù cho bầu trời tối đen, nhìn không rõ ràng lắm, nhưng tận đáy lòng mà nói cũng thỏa mãn lắm rồi, hấn thật hy vọng có thể ở trong hồ đợi cả đời cũng được, nhưng sau nửa đêm lại đổ mưa, mưa giội vợ hấn đến choáng luôn.

Vợ hấn chóng mặt làm tiểu gia sợ hãi, khó khăn lắm mới nhìn trúng được nàng dâu, nếu lỡ có mệnh hệ gì, không phải chỉ là cái hồ thôi sao, cũng chẳng quan tâm tới giả bộ nữa, trên miệng hồ rử xuống một nửa dây thừng, nhảy lên, ôm vợ hấn chạy như điên a, chạy so với con thỏ còn nhanh hơn.

Chạy một mạch tới biệt viện Cẩm Thành, biệt viện này của Cẩm Thành là ba năm trước, mua lại từ trong tay của một người Sơn Tây, gia đình người Sơn Tây này xảy ra chuyện, nóng lòng muốn bán ra, tòa nhà lớn như vậy chỉ cần một ngàn lượng bạc.

Lúc Cẩm Thành mời mấy ca đến xem, đang nắng nóng nhưng nơi này lại mát mẻ vô cùng, một là phòng rộng nhà lớn, bố cục rộng rãi, một là y sơn bàng thủy (tức thế đất dựa vào núi và gần sông, biển), cây cối xanh um, khi xây tòa nhà này tốn rất nhiều công sức, bốn người liền hợp lại, xem chỗ này thành biệt viện nghỉ mát, mỗi khi nắng nóng thì tới chỗ này ở lại mười ngày nửa tháng, tha hồ vui chơi thỏa thích.

Vì vậy, lúc sửa chữa nơi này, bốn người đều có viện riêng, Diệp Trì thích mấy cây cổ tùng bên ngoài viện này, mát mẻ không nói, lúc có gió còn có thể nghe từng tiếng thông reo, tạo cảm giác như đang ở trên núi, mà viện này rộng rãi thoáng đãng hơn so với nơi khác, có thể thi thố đánh quyền bản tên, cho nên rất thích nơi này.

Ngày thường có hạ nhân trông nom quản lý, vì vậy Diệp Trì hơn nửa đêm chạy tới cũng không có luống cuống, chỉ có người canh cổng lại không nhận ra được, còn tưởng là con khỉ lấm lem bùn đất từ chỗ nào chạy tới, nghe tiếng nói mới biết là tiểu vương gia, vội vàng mời đi vào, gọi quản gia.

Phòng ốc đều có sẵn, chỉ là vị trong ngực gia lại không tiện hầu hạ, biệt viện là nơi nghỉ mát dành cho bốn vị gia, do đó không có chuẩn bị nha đầu bà tử, hôm nay trong ngực vị gia này ôm một vị cô nương, đi vào liền la hét muốn chuẩn bị nước ấm, hai vị lúc này một thân nước bùn, rửa sạch thì tiểu vương gia xử lý được, cho dù không mang người hầu hạ thì tự bản thân vị gia này cũng có thể làm được, nhưng chỉ có cô nương này là không thể bảo tiểu vương gia tự mình rửa giùm nàng a.

Nghĩ như vậy, quản gia liền có chút khó xử, chợt nhớ tới bên dưới có một bà tử chuyên làm việc nặng, vội nói: “Trong biệt viện không có nha đầu sai sử, ngược lại bên ngoài có một bà tử, tay chân coi như nhanh nhẹn, nếu không kêu bà ấy đến hầu hạ cô nương tắm gội thay quần áo.”

Thật ra theo ý của Diệp tiểu gia, là muốn tự mình tắm gội cho vợ hấn, dù sao vợ hấn lúc này đang bị ngất, nhất định không biết, nhưng lại sợ bản thân mình nhịn không được, đưa cho người khác thì không sao, nhưng đây là tiểu tâm can hấn ngày nhớ đêm mong, lúc không gặp nàng thậm chí còn nghĩ chuyện kia, huống chi người này lại ở ngay trước mặt.

Phải nói rằng, Diệp tiểu gia cũng không làm chuyện không nên làm, cho dù thế nào, đã nhận thức đây là vợ hấn thì đời này đều là vợ hấn, có được gần gũi hay không cũng giống như nhau, nhưng vợ hấn lại không phải như vậy, có thể còn xem trọng danh tiết hơn cả của cải, số mệnh của nàng, hấn thay nàng đau suy nghĩ, dù sao thời gian còn dài, cũng không cần phải gấp gáp nhất thời.

Nghĩ như vậy, liền bảo bà tử đến hầu hạ Thời Tiêu tắm rửa thay y phục, bận rộn đã xong, trời cũng sáng, bảo quản gia đi gọi lang trung đến xem mạch, nói không có gì đáng ngại, chỉ là thân thể yếu đuối, gặp lạnh, lại bị kinh hải mới ngất thôi, uống một thang thuốc cho đỡ mờ hôi, dưỡng hai ngày liền không có việc gì.

Quản gia sai người tiễn lang trung ra về, thấy giường trong phòng ngủ bị cô nương này chiếm, liền dẫn dò người chỉnh đốn đệm giường trong sương phòng, không ngờ tiểu gia lên tiếng: “Không cần chuẩn bị, ta ở giường gạch gian ngoài được rồi, chút nữa còn phải uống thuốc nữa, vạn nhất vợ ta tỉnh, nếu không thấy gia, nói không chừng sẽ sợ đấy.”

Quản gia bị những lời này của hắn làm cho sững sốt, cả buổi cũng không dám trở lại đây, đợi ra khỏi viện còn nói với tiểu bên cạnh tử: “Không nghe nói tiểu vương gia đón dâu a, sao lại có nàng dâu ở đây, vị này chẳng lẽ chính là tiểu vương phi? Không thể nào! Định thân vương phủ chỉ có một dòng độc đinh là tiểu vương gia như vậy, đón dâu phải linh đình lắm chứ, làm sao có thể tổ chức ỉu xiu như vậy được.”

Tiểu tử nói: “Nô tài nhìn cũng không phải giả, có khi nào thấy tiểu vương gia để ý như vậy đâu, đây chính là chủ tử vừa sinh ra đã cảm y ngọc thực, hôm nay ngược lại bung trà rót nước hầu hạ người ta, mà còn vui mừng y như nhật được thời vàng, không phải nàng dâu có thể cam tâm tình nguyện hầu hạ như vậy ư, được rồi, quản gia ông đừng có xoắn xuýt những thứ này nữa, dù sao cũng là chuyện của chủ tử, cho dù nàng có phải tiểu vương phi hay không, chúng ta hầu hạ tốt là được rồi.”

Quản gia suy nghĩ cũng như thế, mình xoắn xuýt cái này làm cái gì, hầu hạ cho tốt là được, vội vàng dẫn dò người nấu thuốc đưa qua, chớ có trì hoãn.

Nói tới Diệp Trì, vợ hắn hôm nay nằm ở trên giường, hắn cam lòng đi ra gian ngoài, ngay từ đầu coi như quy củ ngồi ở mép giường, mắt không hề chớp nhìn chăm chăm vào vợ hắn, nhìn sao cũng thấy vừa mắt, sắc mặt gằn như trong suốt, hồng nhuận trên môi đã phai chút ít, Diệp Trì nhìn mà đau lòng không thôi.

Nhưng đau lòng xong lại bắt đầu suy nghĩ, không biết cái miệng nhỏ nhắn của vợ hắn có mùi vị gì nhỉ, nếu không thì hắn hôn đại một cái, dù sao thì bây giờ vợ hắn cũng đang bị ngất, trong phòng cũng không có người khác, hắn hôn một cái cũng không ai biết.

Nghĩ như vậy lập tức vô cùng hưng phấn, vừa muốn hôn lại nghĩ nếu đang hôn mà vợ hắn tỉnh lại, hôm nay quan hệ của hai người vừa mới hòa hoãn, nếu để cho nàng biết hắn hôn trộm nàng, nhất định sẽ không để ý tới hắn nữa.

Nghĩ như vậy, đầu vừa đưa tới lại rút trở về, nhưng tròng mắt lại nhìn chăm chăm vào miệng Thời Tiêu, rất không có tiền đề nuốt nước miếng, thật sự thèm ăn ghê luôn, đưa tay tới đụng đụng, xúc cảm mềm mại, làm Diệp tiểu gia chúng ta nhin không nổi nữa, nhanh chóng thò đầu qua, chụt chụt hôn một cái.

Vừa hôn vào, chưa kịp cảm thụ được mùi vị, chỉ thấy vợ hắn cau mày làm tiểu gia sợ tới mức vèo một cái liền rút trở về, ai ngờ lui về dùng lực lớn quá lớn nên thu thế không kịp, mông ngồi ngay lên chỗ để chân ngay mép giường, làm đuôi xương cụt của Diệp Trì đau muốn chết.

Trì hoãn hồi lâu sau mới dám ngẩng đầu lên ngó ngó, vợ hấn có vẻ như không có động tĩnh, vừa muốn đứng dậy hôn tiếp một cái, chợt nghe bà tử ngoài cửa sổ nói: “Tiểu vương gia thuốc sắc xong rồi.”

Diệp Trì trong lòng nói sớm không tới trễ không tới, lại tới ngay lúc này, tức giận: “Chờ bên ngoài đi.” Đi ra ngoài bưng thuốc đi vào, vừa vào chỉ thấy Thời Tiêu đã ngồi dậy.

Diệp Trì thâm nghĩ nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đã bị vợ hấn phát hiện, bưng thuốc đi tới, đặt tại trên bàn nhỏ kế bên giường, ôn nhu hỏi: “Thấy đỡ hơn chút nào chưa?”

Thời Tiêu sững sờ nhìn hấn sau nửa ngày mới nói: “Đây là đâu vậy?”

Giọng nói cũng yếu ớt làm Diệp Trì đau lòng quá sức: “Nơi này là biệt viện của Cẩm Thành, chúng ta đang ở nơi của mình, nàng an tâm nằm đi.”

Thời Tiêu nhớ Quyên Tử từng đề cập qua, thiếu gia ăn chơi nổi danh kinh thành có một người là công tử Trần Viễn Hầu phủ, gọi Phong Cẩm Thành, xưng huynh gọi đệ với Diệp Trì, nghĩ chắc là hấn rồi.

Gian phòng sắp xếp ngược lại thanh nhã, thật không giống như tục nhân, chợt nhớ tới cái gì, nhìn Diệp Trì có vài phần bất an nói: “Ai giúp ta đổi quần áo?”

Diệp Trì nhìn nàng sau nửa ngày không có ý tốt nói: “Trong biệt viện này cái gì cũng tốt, duy có một thứ không tốt, bởi vì bình thường chỉ có bốn người chúng ta đến đây, cho nên không có chuẩn bị nha đầu bà tử sai sử...” Nói đến đây thì dừng câu chuyện lại.

Thời Tiêu nghe xong khuôn mặt đỏ lên: “Này, này...” Cả buổi cuối cùng không nói nổi mấy chữ không biết xấu hổ, nghĩ thầm, chẳng lẽ thật sự là cái thằng này giúp mình đổi quần áo, nhưng còn có tắm rửa chữa, nghĩ như vậy, mặt mũi Thời Tiêu trắng bệch.

Diệp Trì cảm thấy không sai biệt lắm, mới nói: “Cũng may có một bà tử thô sử, liền làm giúp nàng.”

Lúc cùng một chỗ vừa rơi xuống, suýt tý nữa đã muốn mạng Thời Tiêu, Thời Tiêu mím môi trừng mắt hấn, biết rõ cái thằng nhãi này ngay từ đầu đã không có lòng tốt, ánh mắt Diệp Trì lại rơi vào bờ môi đang mím chặt của nàng, trong đầu lại nghĩ, vừa nãy hôn lên đó phát hiện ngoại trừ nhớ rõ tư vị đẹp đẽ không thể nói nên lời, nhưng cụ thể là cái gì lại không nghĩ ra, nếu có thể hôn lại một cái thì tốt biết mấy.

Nghĩ như vậy, tròng mắt không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào bờ môi hồng nhuận phơn phớt, trong đầu vô cùng hối hận, biết vậy nên hôn ngay từ lúc đầu, lúc đó nhiều cơ hội tốt như vậy, bây giờ biết chừng nào mới có được nữa đây.

Thời Tiêu thấy hấn mở mắt nhìn mình chằm chằm, mặt đỏ lên, tức giận: “Người nhìn cái gì đó?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của vợ hấn vốn trắng nõn, lúc này lại thêm một chút màu đỏ, cộng thêm ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào, trắng nõn nà đẹp như thế, nàng vừa hỏi, Diệp tiểu gia không hề nghĩ ngợi liền đáp: “Ta thấy nàng thật xinh đẹp.” Một câu nói, khuôn mặt Thời Tiêu đỏ đến tận gáy, liếc hấn một cái, nhưng cũng không biết nên nói hấn cái gì.

Huống chi nói cũng nói vô ích, người này da mặt so với tường thành còn dày hơn, căn bản không biết cái gì gọi là xấu hổ, chợt nhớ tới nàng đã ra ngoài một đêm rồi, người trong nhà nhất định rất sốt ruột, nhất là cha nàng...

Ghi chú:

1. Song cửa sổ có hoa văn như băng rạn.

Chương 41

Đang nghĩ ngợi, liền nghe Quyên Tử ở bên ngoài nói: “Tiểu tử ngươi không phải lại làm chuyện xấu đấy chứ.” Tả Hoành không có biện pháp nói: “Nàng không phải sốt ruột tung tích muội tử kia của nàng sao, nàng ấy ở chỗ này nè.”

Quyên Tử hoài nghi nhìn hấn, trong lòng Tả Hoành nói, là đúng xui xẻo gì đâu, tự nhiên ôm cái việc không đâu này vào người, còn Hồ Quân kia đâu rồi nhỉ, ném người ta xuống hố rồi chạy mất, chắc chắn là chạy tới Uyên Ương Lâu chơi rồi, đồ không có trách nhiệm mà.

Lúc đầu hấn mới là người thoải mái nhất, nhưng Diệp tiểu gia chúng ta vừa nhận được thư không nói gì liền chạy ra ngoài, còn rất chu đáo dặn dò Đặc Lộ đi thông báo cho hấn, bảo hấn trước đi phò nhỏ Tinh Thủy một chuyến, nói cho dù như thế nào trước tiên phải tìm cách dấu giếm, thân thể Thời lão cha không tốt, lỡ như lo lắng sốt ruột, xảy ra chuyện gì thì phiền toái lắm.

Nói thật, Tả Hoành thật sự mệt mỏi dùm Diệp Trì, không thấy bóng dáng nàng dâu thì thôi đi, ngay cả thể cốt của Lão nhạc phụ cũng quan tâm, được rồi, đi thì đi, ai bảo là huynh đệ với nhau làm chi, còn phải suy nghĩ nên nói dối chuyện gì đây, cuối cùng nhớ tới cửa hàng thợ may của Phan quả phụ, nha đầu kia nếu như đi đến cửa hàng đó, chắc chắn không phải may xiêm y, chắc là có việc gì rồi, hay là hấn dùng lý do này nhỉ.

Trượng phu của Phan quả phụ này sớm chết rồi, cũng không có nhi tử, chỉ có hai mẹ con, giữ Thời nha đầu ở lại làm chút việc, nhưng nếu như vậy mà hấn tự mình đến thông báo cũng không tiện lắm, bèn bảo gã sai vặt tìm bà tử, cho bà ta ít tiền, dạy cho bà ta nói như thế nào, hấn thì chờ ở bên ngoài phố nhỏ Tinh Thủy.

Đợi bà tử đi ra, nói Thời lão cha tin rồi, mới thở phào nhẹ nhõm, vừa để bà tử này rời đi, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Quyên Tử đứng ở phía sau hẳn không xa, chống eo trừng mắt nhìn hẳn: “Ta biết ngay bên trong này có vấn đề mà, Tiêu Tiêu thường xuyên làm công cho nhà Phan quả phụ, nhưng chưa bao giờ ngủ lại không về nhà, nói, tiểu vương gia các người lại làm chuyện xấu xa gì rồi phải không, hôm nay người mau nói rõ ràng cho ta, nếu như không nói cho rõ, đi, chúng ta tới nha môn, cô nương ta tố cáo các người bắt cóc con gái nhà lành, cho dù nhà các người có thế lực lớn thế nào, cô nương ta cũng không sợ, tóm lại phải nói lý lẽ cho ta.”

Tả Hoàn thật sự không có biện pháp với Quyên Tử, vội vàng kéo nàng qua nói: “Cô nãi nãi người làm ơn nhỏ giọng một chút, la ầm lên lỗ Thời cha bên trong nghe thấy thì hỏng mất, nói thật cho nàng nghe, chuyện hôm nay một chút cũng không liên quan tới ca ca ta, là có người để mắt tới muội tử của nàng, nghĩ đến muội tử của nàng trèo lên cành cao Định thân vương phủ, trói muội tử của nàng lại yêu cầu ca ca ta ra bạc chuộc người.”

Quyên Tử nghe xong, đầu ô...ô...n...g, nếu nói là Diệp Trì bắt người đi, nếu thật là hẳn thì nàng cũng không lo lắng nhiều, mấy ngày trước đây nàng cũng coi như nhìn ra, mặc dù đều nói tiểu vương gia Định thân vương phủ là hoàn khổ đứng đầu kinh thành, nhưng tiếp xúc qua, mới phát hiện tâm địa của người ta cũng không quá xấu, mà Thời Tiêu sinh ra chính là khắc tinh của hẳn.

Giữa nam và nữ, còn nói quyền thế địa vị gì nữa, chỉ cần biết người nào thích người nào trước thì người đó liền thua, bất kể sau này thế nào, hôm nay Quyên Tử thấy, tiểu vương gia đối với Tiêu Tiêu là thật lòng, vậy nên sẽ không làm ra chuyện quá giới hạn, cho nên, nếu thực là Diệp Trì, Quyên Tử ngược lại không quá lo lắng, nhưng lúc này nghe là kẻ xấu bắt cóc tổng tiền, dọa linh hồn nhỏ bé của nàng hết cả hồn tím lấy Tả Hoàn nói: “Còn nói chuyện này không phải hẳn làm, nếu không phải hẳn mặt dày mày dạn dây dưa Tiêu Tiêu nhà ta, kẻ xấu làm sao lại để mắt tới gia đình như nhà chúng ta được, bây giờ làm sao đây, không được, ta phải đi báo quan...”

Nói xong, bỏ qua Tả Hoàn muốn chạy về hướng nha môn, Tả Hoàn vội vàng kéo nàng nói: “Nàng đi nha môn làm cái gì, bây giờ là lúc nào rồi, vả lại, nàng đi nha môn mà ngay cả chút manh mối cũng không có, vô dụng thôi.”

Quyên Tử nghe xong liền nóng nảy: “Theo người nói như vậy, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn chuyện xảy ra thôi hả, ta nói cho người biết, Tiêu Tiêu nhà ta nếu có gì sơ xuất, đừng nói hẳn là Định thân vương phủ gì đó, cho dù là hoàng thượng kim loan điện, cô nương cũng không để yên đâu.”

Tả Hoàn nói: “Cô nương gì mà tánh tình nóng nảy dữ vậy, nói chuyện không biết dịu dàng gì cả, yên tâm đi, đã đòi tiền rồi thì chắc chắn sẽ không động tới muội tử của nàng đâu, huống chi, muội tử của nàng lại là tâm can bảo bối của ca ca, hẳn còn sót ruột hơn nàng nhiều, vừa lấy bạc xong là đi liền, bây

giờ nhất đi cứu người rồi, vừa nãy bảo bà tử đi vào nói dối, cũng là sợ Thòi lão cha sốt ruột.”

Nói thì nói như thế, nhưng Quyên Tử đâu thể nào an tâm quay về đi ngủ, không thể ra khỏi thành tìm, Tả Hoàn thở dài: “Bây giờ cửa thành đóng rồi, chẳng lẽ nàng muốn nhảy từ trên thành xuống.”

Quyên Tử thế nào cũng không chịu quay về, Tả Hoàn đành phải mang theo nàng đi Nhạn Lai Lâu, hai người mắt to trừng mắt nhỏ tới hừng đông, đợi cửa thành vừa mở ra liền đi tìm.

Tả Hoàn đương nhiên biết người ở trong biệt viện của Cẩm Thành, hôm qua trời mưa lớn như vậy, không biết bị hành hạ thành cái dáng vẻ chật vật thế nào nữa, khẳng định phải đi biệt viện, nghĩ thầm khó khăn lắm Diệp tiểu gia ta mới có cơ hội chung đụng riêng tư thế này, sáng sớm đã mang theo Quyên Tử đến đó, không phải là phá hỏng chuyện tốt của anh em sao.

Liền dẫn Quyên Tử đi loanh quanh xung quanh đó tầm vài vòng, thẳng đến mặt trời lên cao, mới dẫn nàng đi vào biệt viện, cho nên Quyên Tử hoài nghi mấy chuyện xấu của hắn, cũng có một chút đạo lý.

Bên trong Thòi Tiêu nghe thấy tiếng Quyên Tử, lập tức tinh thần tỉnh táo, hô lên: “Quyên Tử tử ta ở chỗ này.”

Quyên Tử nghe xong cũng chẳng quan tâm tới Tả Hoàn đang nói nhảm, xoay người vào phòng, vào nhà nhìn nhìn, Thòi Tiêu nằm trên giường gạch, Diệp Tri đứng ở mép giường, mặc dù một nằm một đứng, nhưng như vậy mới là tốt nhất, lập tức nhẹ nhàng thở ra, đi tới lách qua người Diệp Tri chen vào, từ trên xuống dưới quan sát Thòi Tiêu một lần, khẽ vươn tay ôm nàng: “Đêm qua hù chết tỷ tỷ, còn tưởng là muội xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn rồi chứ, lại không thể nói với Thòi thúc, ta đã nói đừng ra ngoài một mình mà, muốn đi ra ngoài, mang theo Bảo Trụ Cầu Tử cũng có thể chăm sóc lẫn nhau, bên ngoài gian ác lắm, may mà vận khí tốt không có xảy ra việc gì, lỡ như xảy ra chuyện gì thì biết làm sao...”

Nói xong vành mắt đều đỏ, Tả Hoàn ở một bên nhìn trọn cả mắt, nhận thức nha đầu hung hãn này được mấy ngày, cho tới bây giờ đều là thái độ hung dữ, có khi nào được thấy dáng vẻ khóc sụt mướt như thế đâu, vành mắt đỏ đỏ, cái miệng nhỏ nhắn khép mở, so với thường ngày càng thêm phong tình khiến người khác thương tiếc.

Nhìn nhìn, trong lòng liền có chút ngứa ngáy, hận không thể ôm vào trong ngực dỗ dành, Thòi Tiêu thì trái lại, bình thường nhìn yếu ớt, lúc này ngược lại an ủi Quyên Tử, đưa tay vỗ vỗ Quyên Tử nói: “Có thể có chuyện gì chứ, không phải chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi thôi sao, được rồi, sau này ta nhất định nghe lời tỷ tỷ, không ra khỏi cửa nữa, đi ra ngoài sẽ mang theo hai đứa Bảo Trụ Cầu Tử, để cho bọn họ làm tá hữu hộ pháp của ta, những tà ma ngoại đạo kia không thể đến gần.”

Quyên Tử phốc một tiếng nở nụ cười: “Vẫn là tử tử lắm mồm mà.” Nói xong đưa tay sờ trán của nàng nói: “Hơi nóng, uống thuốc chưa?”

Diệp Trì tức giận: “Không phải ngươi vừa đến đã khóc tang, giờ này đã sớm uống thuốc rồi.”

Lời nói không lọt tai đều là lời tốt, Diệp tiểu gia lúc này hận không thể lòi nha đầu từ trong ngực vợ hấn ném ra ngoài, vợ hấn còn bệnh nặng, nha đầu kia không nhẹ không nặng, lỡ như đụng vợ hấn hư mất, nàng thường nổi sao.

Quay đầu trông Tả Hoành, nhưng Tả Hoành căn bản không có cảm giác được, hai mắt đăm đăm nhìn chăm chăm vào Quyên Tử mất rồi, trong mắt suu suu bốc lên lục quang, trong lòng nói nha đầu kia quả thật rất chân thành, tính tình lại linh hoạt, đáng vẻ lại tốt, nhìn hoài cũng không chán, nếu như hấn không có vị hôn thê thì quá tốt rồi.

Quyên Tử cũng không rảnh rỗi để ý tới Tả Hoành, nàng nghe Diệp Trì nói, nhìn thấy thuốc trên bàn nhỏ bên cạnh tức giận: “Ai biết trong lòng ngươi nghĩ cái gì, trong thuốc này không chừng bỏ cái gì vào nữa, việc này ta càng nghĩ càng không đúng, chẳng lẽ là mấy người các ngươi hòa nhau làm chuyện xấu đó chứ.”

Một câu nói kia làm Tả Hoành lập tức hoàn hồn, mồ hôi lạnh túa ra, nhưng Diệp Trì một chút chột dạ cũng không có, trông nàng lạnh lùng nói: “Tránh ra, tới giờ uống thuốc rồi.”

Lời này làm như Tiêu Tiêu là vợ hấn vậy, Quyên Tử vừa muốn tranh cãi cùng hấn thì Tả Hoành nhanh tay nhanh mắt túm nàng, cười hi hi: “Cái kia, uống thuốc trước đã, uống thuốc trước đã, người quan trọng hơn, cũng không thể chậm trễ, chúng ta ra bên ngoài chờ.” Nói xong, không nói lời nào kéo Quyên Tử ra gian ngoài.

Quyên Tử còn muốn đi vào, Tả Hoành vội nói: “Cô nãi nãi người xin thương xót chút đi, ca ca của ta đây cũng không dễ dàng đâu, nàng không thấy đôi mắt chịu đựng đến trũng sâu của ca ca ta hả, nhất định buổi tối hôm qua bung trà rót nước hầu hạ muội tử nàng cả một đêm rồi, lòng đã đến nước này rồi, mộ phần nhà muội tử nàng cũng bốc lên khói xanh, nàng còn ngăn cản cái gì, nàng chẳng lẽ không mong muội tử nàng có được một nơi quy túc à.”

Một câu thực nói đến trong lòng Quyên Tử, tuy nói chuyện từ hôn trước kia ở quê nhà, lời Tiêu Tiêu nói nhẹ nhàng hời hợt, nhưng Quyên Tử biết rõ, trong lòng Tiêu Tiêu vô cùng ủy khuất, phần ủy khuất này không thể nói với cha nàng, cũng không thể nói với nàng, chỉ có thể tự mình ghen khuất, nàng nói, nàng sát tinh như vậy, đời này còn trông chờ nhân duyên gì tốt nữa, cứ như vậy yên tĩnh sống qua ngày là tốt rồi, lời nói này khiến lòng Quyên Tử chua xót, mới bây giờ lớn a, chẳng phải từ hôn thôi ư, quả phụ người ta còn tìm đàn ông kia kia, từ hôn thì có làm sao.

Nhưng tính tình Diệp Trì nóng nảy, người bình thường thật đúng là không thể bằng hắn, da mặt dày một lần hai lần cũng không đi, nhìn lại những điểm này, rõ ràng hắn là người thích hợp nhất, nhưng gia thế của hắn quá mức hiển hách, dù cho hắn muốn, nhà hắn có thể cho hắn lấy Tiêu Tiêu sao, mặc dù Tiêu Tiêu xuất thân thư hương nhưng đã suy tàn, tục ngữ nói thật là hay, phượng hoàng đồ còn không bằng gà.

Nghĩ như vậy Quyên Tử liền tỉnh lại, hai người thật sự không thích hợp, liền nói với Tả Hoành: “Người cần ta làm cái gì, làm như ta không biết, người như các người sao có thể thật lòng chứ, chắc chắn là trêu đùa tìm vui thôi, ta không tin hắn thật có thể cưới Tiêu Tiêu, cho dù hắn muốn, trong nhà hắn thì sao, có thể cho hắn làm bừa sao?”

Quyên Tử vừa dứt lời, chợt nghe Diệp Trì nói bên trong: “Tả Hoành, huynh đừng đến cản nàng, để nàng vào đi, vừa vặn thừa dịp hôm nay, tiểu gia nói cho rõ luôn.”

Chờ Quyên Tử và Tả Hoành đi vào, Diệp Trì nhìn Thời Tiêu nói: “Tiểu gia trước kia có chút hoang đường, nhưng đều là từ lúc chưa gặp nàng, gặp nàng rồi, ta chỉ nghĩ đến nàng thôi, ở Phúc Hưng cư, năm con chim họa mi tiểu gia nuôi vừa chết, trong lòng tiểu gia đang khó chịu, nhưng vừa nghe thấy nàng nói chuyện, trong lòng lập tức liền thoải mái, lại nhìn thấy nàng, tiểu gia liền biết rõ, đời này tiểu gia phải cưới nàng, ai cũng không ngăn được, nàng không cần nghĩ lung tung, trong nhà của ta, chỗ hoàng thượng không có việc gì phải lo, chỉ cần nàng hôm nay gật đầu, ngày mai tiểu gia liền cưới nàng về nhà.” Nói xong tha thiết nhìn Thời Tiêu...

Chương 42

Anh mắt của hắn nóng bỏng cố chấp, cứ như vậy thẳng tắp nhìn nàng, nói ra những lời này, một chút ý tứ e lệ thẹn thùng cũng không có, có thể thấy được da mặt có bao nhiêu dày, nhưng một nam tử da mặt dày như vậy, trong lòng Thời Tiêu một chút cũng không chán ghét, ngược lại cảm thấy, Diệp Trì như vậy lại có vài phần thẳng thắn vô tư của quân tử.

Có lẽ cự ly hắn cách quân tử quá xa, nhưng xác thực thẳng thắn vô tư, cho dù hắn có chút hành động theo cảm tính, nhưng Thời Tiêu tin tưởng, hắn đã nói ra, liền nhất định làm được, nếu như mình đồng ý hắn, có phải hay không có thể một bước lên trời, nở mày nở mặt, những thân thích nịnh bợ ở quê nhà, mẫu thân Minh Chương, những người xem thường nàng, hận không thể khiến nàng ngã vào vũng bùn, sẽ không nói nên lời luôn đúng không.

Trong chớp mắt, Thời Tiêu thật muốn đồng ý với hắn, nhưng lúc ý nghĩ này hiện lên, nàng cảm giác mình sao có thể tiện như thế, vì những việc này mà lập gia đình, nàng thành cái gì, nàng và những người xem thường nàng có cái gì

khác nhau, hơn nữa, trong lòng nàng còn có Minh Chương, điểm này nàng rất rõ ràng, trong lòng nhớ một người, lại gả cho một người khác, chuyện như vậy nàng làm không được, cũng không thể làm.

Nghĩ đến đây, Thời Tiêu lập tức thanh tỉnh, nàng nói: “Rất cảm ơn tình cảm chân thành của tiểu vương gia, nhưng ta không thể đồng ý với ngươi.”

Diệp Trì liền biến sắc: “Vì sao?”

Thời Tiêu cắn cắn môi: “Hai chúng ta không xứng, có lẽ ngươi không quan tâm, nhưng ta quan tâm, ta nếu như thành thân gia đình phải môn đăng hộ đối, kính xin tiểu vương gia chọn danh môn khuê tú khác, tiểu nữ tử trèo cao không nổi, quấy rầy tiểu vương gia lâu như vậy, quả thực xấu hổ, xin cáo từ.”

Nói xong, Quyên Tử vội đỡ nàng, cứ như vậy rời đi, trong lòng Tả Hoàn nói, nha đầu kia thật ác độc, tiểu gia ta đã nói như vậy, vẫn không cảm kích, còn ngoác miệng bỏ đi, Diệp Trì một lời thiết tha trực tiếp vỗ vào tảng băng, một chút đáp lại cũng không có, đây là muốn hoàn toàn chặt đứt ý niệm trong đầu của tiểu gia.

Phiền muộn, Tả Hoàn thật muốn mặc kệ, rồi lại suy nghĩ nơi này là kinh giao, không có xe ngựa, hai cô gái yếu đuối làm sao trở về, lỡ xảy ra chuyện gì còn phiền toái hơn, rốt cuộc không đành lòng, vì thế sai người đi gọi Hồ Quân tới, tự mình đưa Quyên Tử và Thời Tiêu trở về phủ nhỏ Tỉnh Thủy.

Trên đường đi, Tả Hoàn sắc mặt âm trầm, không ít lần trừng Thời Tiêu, nhưng nha đầu kia, căn bản không nhìn hắn, đôi mắt dứt khoát nhìn chằm chằm ngoài cửa xe, cũng không biết suy nghĩ cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng lạnh nhạt hờ hững, căn bản nhìn không ra tâm tình gì.

Tả Hoàn liền suy nghĩ, như thế này thì Diệp tiểu gia làm sao đây, nha đầu kia thật sự là đáng ghét, mắt thấy đã gần tới, nhìn Quyên Tử đỡ Thời Tiêu xuống xe, Tả Hoàn thò đầu ra nói: “Này, nha đầu họ Thời kia, đừng nói gia không báo cho ngươi biết, tính tình vị tiểu gia kia của chúng ta không tốt đâu, khuyên ngươi thấy tốt thì nhận đi, đừng làm hắn nổi cáu, chuyện gì cũng làm được đây, đến lúc đó, xác định không tốt với ngươi đâu.”

Quyên Tử nghe xong không vui: “Chẳng lẽ hắn còn dám cướp đoạt, không có nghe nói trong lòng không vui, còn phải đáp ứng, cũng không phải ép mua buộc bán, chuyện này phải ngươi tình ta nguyện, Tiêu Tiêu nhà ta chính là không đồng ý thì làm gì nhau.”

Tả Hoàn hừ một tiếng: “Không đồng ý, được thôi, không đồng ý với tiểu gia nhà chúng ta, đời này coi như là gái lỡ thì đi! Việc hôn nhân với tiểu gia chúng ta cũng không đáp ứng, gia không tin còn có nam nhân thứ hai dám lên trước.” Nói xong liền rời đi.

Quyên Tử tức giận quá sức, quay đầu lại nhìn Thời Tiêu sắc mặt không được tốt, vội vàng khuyên nhủ: “Đừng để ý đến hắn, người này nói chuyện không đâu

vào đầu, suốt ngày nói hư nói vượn, lời hấn nói hơi đầu mà tin, vả lại, vẫn còn có lẽ phải mà, hấn nhìn trúng thì chính là người của hấn, hấn tưởng mình là hoàng thượng sao, cho dù hoàng thượng cũng không có như vậy mà, đừng sợ.”

Thời Tiêu nói khê: “Quyên Tử tỷ, ta không phải sợ, ta thật ra...” Ngẫm lại cũng không biết nên nói như thế nào, thở dài nói: “Cứ như vậy đi, dù sao nói rõ cũng tốt, đỡ phải liên quan với nhau nữa.” Hai tỷ muội vừa nói chuyện vừa đi vào nhà.

Nói tới Diệp tiểu gia, móc tim móc phổi thổ lộ một hồi, kết quả thì sao, nha đầu kia không lưu tình cự tuyệt hấn, tiểu gia hấn đừng nói mặt mũi, một chút vải lót bên trong cũng không có, tức giận quá, đem toàn bộ đồ bên trong biệt viện đập hết.

Lúc Hồ Quân tiến vào, sừng sốt cả buổi mới hoàn hồn lại, trong phòng không có gì còn nguyên vẹn, bàn ghế cũng bị đập hư, lửa giận lớn thế nào mới đập được như thế này a.

Lại nhìn sang Diệp Trì, thấy hấn đang ngồi trên giường ngẩn người nhìn về phía trước, giường coi như vẫn còn hoàn hảo, chỉ là màn giường bị mất một góc phía tây và một góc phía đông mà thôi.

Hồ Quân suy nghĩ ngày hôm qua sau cơn mưa kia phải có chút tiền triển chứ, làm sao lại thành ra như vậy, cố tình hỏi, nhưng về mặt kia của Diệp Trì, thật sự không dám, lúc này bá vương nếu thật sự bạo phát tính tình, sẽ mặc kệ người là ai, diêm vương lão tử có đèn, cũng vung mạnh nắm đấm như thường, bản thân hấn gánh không nổi đâu.

Bắt chuyện với quản gia đi vào thu thập, hấn suy nghĩ nên chậm rãi chờ Diệp Trì thôi, chút nữa Tả Hoành đến, hai người cùng nhau đưa hấn trở về, chứ một mình hấn không đảm đương nổi.

Lại không nghĩ rằng, đợt trong ngoài chinh đốn không sai biệt lắm, Diệp Trì đứng lên nói: “Đồ đạc trong phòng không lưu lại, đốt hết cho gia, đốt thành tro luôn, đổi lại cho tiểu gia cái khác tốt hơn.” Giọng nói rất vững vàng, dường như không có chuyện gì xảy ra.

Hồ Quân ngây người, Diệp Trì chạy tới cạnh cửa, quay đầu lại hỏi hấn: “Kỹ nữ Uyên Ương Các thế nào rồi, hát hay không, đi, hai anh em ta hôm nay đi chỗ nào vui vẻ một tí đi.”

Hồ Quân nghe xong, lập tức thoải mái, vỗ đùi nói: “Đúng đấy, sớm nên như thế, thiên hạ này ếch hai chân khó tìm, nhưng người lại có rất nhiều, hoàn mạp yền gây, cỏ thơm như rừng, vì cái gì phải treo cổ trên một thân cây.” Theo Diệp Trì rời đi, đến Uyên Ương Các gọi kỹ nữ lên đàn hát uống rượu, hai huynh đệ vui vẻ một trận, thẳng đến lúc lên đèn mới đứng dậy đi về.

Qua được nửa tháng, mấy người Phong Cẩm Thành đều đi theo Diệp Trì, chỉ sợ hấn kích thích quá lớn, luẩn quẩn trong lòng, nhìn vẫn vui vẻ như trước kia, không có gì khác thường, từng người mới thả lỏng được.

Trở lại với Thời Tiêu, mặc dù lời nói cự tuyệt Diệp Trì rất nhẫn tâm tuyệt tình, nói thật lòng, vẫn có vài phần không dễ chịu, thực tế mấy ngày nay, thỉnh thoảng có nhớ tới, Diệp Trì làm mấy chuyện kia, bệnh tật nằm trên giường gạch, đầu đầy mồ hôi còn cười ngây ngô với nàng, ngây ngô nhìn nàng, còn có trận mưa to kia, hấn ôm nàng vào trong ngực ấm áp.

Thời Tiêu biết nam nhân kia cũng không phải người xấu, có lẽ còn là một nam nhân chí tình chí nghĩa, nhưng hấn nhìn trúng nàng thì sai rồi, hai người không có duyên phận, là nguyệt lão se nhậm tư hồng rồi.

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe bên ngoài Bảo Trụ nói: “Thời tử tử, Phan tử tử đến.”

Thời Tiêu trầm nghĩ, chầm tuyền lần trước đưa qua chẳng lẽ xảy ra sự cố, vội vàng thả việc trong tay xuống, đứng dậy đi ra ngoài đón.

Phan tú nương thấy nàng mắt sáng loe loe, trầm nghĩ, nha đầu kia tư sắc cũng bình thường, sao có thể hấp dẫn tiểu vương gia, nhớ tới điều này, khiến cho người âm ức.

Thời Tiêu mời nàng vào phòng, chợt nhìn thấy trên đầu nàng hôm nay cài một cây trâm Bát Bảo, nhìn rất là thích, liền nói: “Tử tử hôm nay trên đầu cài cây trâm này nhìn rất đặc biệt.”

Tú nương nghe xong, lại không có đặc ý như trước kia, ngược lại giơ tay lên nhét cây trâm vào sâu bên trong, hàm hồ nói: “Của để dành nương ta giấu dưới đáy rương đó, hôm kia ta thêu cái hầu bao, nương ta vui mừng, tìm ra cho ta đó.” Nàng vừa nói như vậy, Thời Tiêu ngược lại không khỏi nhìn nhìn cây trâm, kiểu dáng này thật không phải gia đình tầm thường có thể có, nhưng chợt nhớ tới Phan quả phụ trước kia làm trong cung, cũng có thể là phần thưởng của chủ tử sau đó mang ra ngoài.

Phan tú nương âm thầm quan sát sắc mặt của nàng, nghĩ đến làm sao lừa nàng đi ra ngoài, bỗng nhiên có ý nói: “Nương ta hôm kia tìm bà mối nói cho ta biết một mối hôn sự, nhà người ta coi như cũng khá lắm, nghĩ đến nương ta vì ta lo nghĩ hồi lâu, kéo dài nữa không tốt, liền đồng ý.”

Thời Tiêu nghe xong vội nói: “Vậy phải chúc mừng tử tử, muội muội cũng không có gì lấy làm quà mừng, trở về thêu mấy chiếc khăn mùi soa cho tử tử nhé, một chút tâm ý của muội muội đây.”

Tú nương giả vờ ngượng ngùng nói: “Còn chưa nạp thái mà, nào đã nhanh như vậy, vả lại, còn phải chuẩn bị đồ vật, hôm nay ta tới, cũng là bởi vì cái này, mẹ ta nói người hiểu biết chữ nghĩa lại có kiến thức, bảo người theo ta đi dạo cửa hàng, chọn mấy món trang sức, cũng tránh khỏi đến lúc đó, người ta nói nhà của chúng ta keo kiệt, ngay cả đồ trang sức hồi môn cũng không mua nổi.”

Thời Tiêu nghĩ, Phan tú nương sẽ không lấy chuyện chung thân đại sự của mình để lừa gạt nàng, chắc là thật rồi, nhớ tới Phan quả phụ đối tốt với mình, liền đồng ý.

Phan tú nương vừa thấy nàng đồng ý, vội vàng đứng dậy nói: “Vậy chúng ta đi thôi, biết trong tay người nhiều việc, trì hoãn lâu quá không ổn, đi sớm về sớm.”

Thời Tiêu không nghi ngờ gì, theo nàng ra khỏi phòng, cha nàng sáng sớm đã đi thư quán thành nam rồi, Quyên Tử mang theo mấy tên tiểu tử đi cửa hàng, lo lắng Thời Tiêu một người ở nhà, cố ý lưu lại Bảo Trụ.

Chuyện lần trước, tuy giấu giếm Thời cha, nhưng lại không giấu được Bảo Trụ và Cầu Tử, Quyên Tử biết rõ hai người bọn hắn, hai đứa thằng quỷ nhỏ này là có thể trông cậy được, dứt khoát nói cho hai người bọn họ, từ ngày đó trở đi, Bảo Trụ và Cầu Tử liền có ăn ý, hai người thì luôn phải có một người ở nhà, nếu như Thời Tiêu ở trong phòng thêu thùa may vá, liền chỉnh đốn việc vặt trong sân, nếu như nàng đi ra ngoài, liền cầm rổ hay giỏ chạy theo, y như là tùy tùng vậy.

Lúc này vừa thấy Thời Tiêu muốn đi ra ngoài, Bảo Trụ vội vàng bỏ việc chẻ củi qua một bên nói: “Tỷ tỷ đi đâu đó, chờ ta một chút.”

Thời Tiêu suy nghĩ nàng và tú nương đi ra ngoài đi dạo cửa hàng trang sức, nhất định sẽ đi mua chút ít son phấn bột nước cùng vật dụng nữ nhi, Bảo Trụ một tên tiểu tử đi theo không thích hợp, liền nói: “Ta và tú nương tỷ tỷ đi ra ngoài dạo, lập tức trở về, người xem nhà đi.”

Bảo Trụ nói: “Vậy cũng không thể, Quyên Tử tỷ dặn dò ta, bắt ta phải nhìn Thời tỷ tỷ không chớp mắt luôn đó, lỡ như lạc mất, biết chỗ nào mà tìm.”

Tú nương nhớ tới cái gì, ‘phụt’ một tiếng cười nói: “Thật đúng là, Thời tỷ tỷ nhà của người lúc này giống như ngòi tù, đi ra đi vào còn phải dựa vào đội trưởng nhà lao trông giữ, được rồi, người muốn sao thì vậy đi, dù sao cũng có thể giúp đỡ xách này nọ, ra lực khí, trên đường đi, ta mua quế hoa cao cho người ăn.”

Dăm ba câu nói làm Bảo Trụ mặt mày hớn hở, vui vẻ đi theo, ra khỏi phố nhỏ Tỉnh Thủy, Thời Tiêu cùng Phan tú nương đi vào cửa hàng trang sức, chường quỳ lấy cái này ra, tú nương nói kiêu dáng không tốt, lấy cái kia ra, tú nương ngại màu sắc không sáng, chọn tới chọn lui cũng không chọn được cái nào.

Tính nhẫn nại của chường quỳ kia đi không ít, nụ cười trên mặt cũng không duy trì nổi nữa, không dễ dàng tú nương mới chọn trúng hai cây trầm, nhưng vừa sờ bên hông nói: “Ai ôi!!! Tiêu rồi, đi vội vàng lại đã quên mang tiền.”

Thời Tiêu ngạc nhiên, xấu hổ nhìn sắc mặt của chường quỳ và tú nương nói: “Tỷ tỷ không mang tiền, không bằng ngày mai chúng ta chúng ta lại đến!”

Tú nương lại nói: “Không được, ngày mai ta tới rồi hai cây trầm này người khác mua thì sao, cũng không thể chọn không công được.”

Thời Tiêu thật cảm giác nàng lo lắng có chút không cần thiết, nhưng cũng không tiện nói cái gì, chợt nghe tú nương nói: “Nếu không ta ở chỗ này đợi, thuận tiện lại nhìn một cái khác, ngươi và Trạ Tử giúp ta trở về một chuyến nhé.”

Thời Tiêu cũng đành phải đồng ý, cùng với Bảo Trạ ra khỏi cửa hàng trang sức đi Phan gia, lúc này đã sắp trưa rồi, mặt trời gay gắt, trên đường cũng không có mấy người qua lại, Bảo Trạ lau mồ hôi, lầm bầm một câu nói: “Sao lại trùng hợp cho nàng ta sai khiến người như vậy chứ, trời nắng thế này, còn bảo tỷ tỷ đi một chuyến, lười thành như vậy, hán tử nhà ai cưới nàng thật là xui xẻo.”

Vừa thấy Thời Tiêu nhìn hấn, mới miễn cưỡng ngậm miệng, vượt qua phố nhỏ ngay cả một bóng người cũng không thấy, Thời Tiêu chợt nhớ tới chuyện lần trước, không khỏi có chút hãi hùng khiếp vía, khẽ vươn tay nắm Bảo Trạ, trong lòng mới ổn định lại.

Thấy đằng trước qua lại mấy người, đi đầu đúng là người quen biết cũ Quách Đại Bảo, từ trên xuống dưới lướt qua Thời Tiêu một lần, không có hảo ý cười ha ha nói: “Dù thế nào gia cũng chặn ngươi lại rồi! Đã nói ngươi sớm thuận theo gia rồi, người gia muốn, sẽ không có chuyện không lấy được, gia hôm nay thật muốn nhìn một chút, xem có ai tới cứu ngươi hay không, khuyên ngươi chớ hy vọng Diệp Trì, lúc này hấn đang ở Thúy Hỉ Lâu ôm kỹ nữ vui vẻ rồi, đâu còn nhớ ngươi là ai đâu?”